

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Montoro torna a fer curt
Hisenda permet a les comunitats un dèficit de l'1,2%, però es queda la majoria de marge que s'estableix des de Brussel·les.

10
anys

El calendari del finançament
Creixen les diferències al PSOE sobre el calendari del finançament autonòmic. El vicepresident Pedro Solbes s'alinea amb Montilla.

20
anys

La fi de l'"apartheid"
Sud-àfrica vota amb tranquil·litat la fi de l'"apartheid" i els primers electors exerceixen per fi el seu dret de vot.

Viure
sense tu

Xavier
Graset

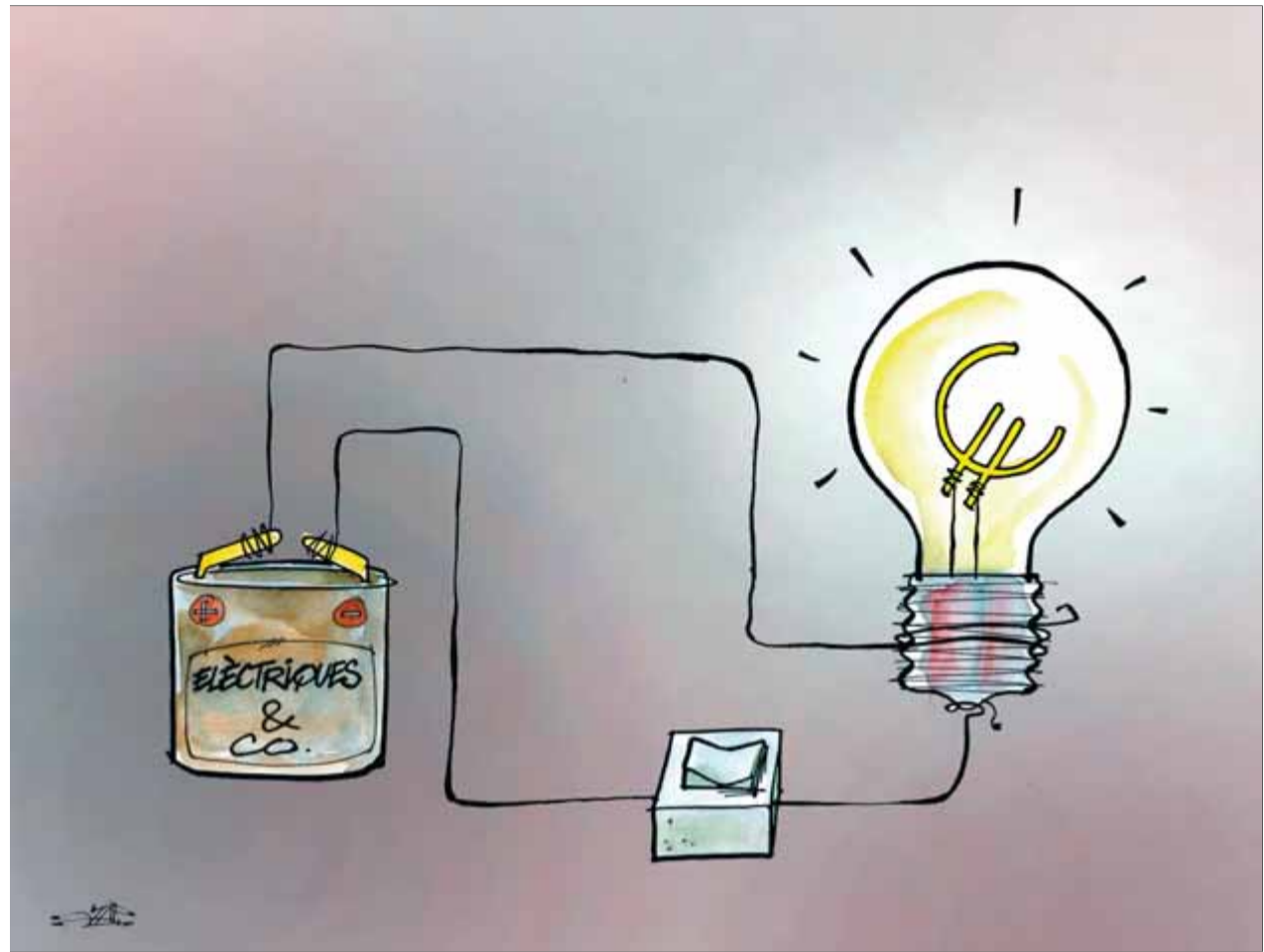

Montserrat

Al creuar els Alps per anar a estibar a Itàlia, les dames alemanyes tancaven les cortines dels seus carruatges per no haver de contemplar els agressius perfils de les muntanyes. Els Alps eren de mal gust per a la bona societat de finals del segle XVIII. L'anèdota, que va escriure la mare de Schopenhauer, la recull Rafael Argullol al seu llibre *Maldita perfecció*. És clar que només una generació més tard l'art es va abocar a la natura. Fins i tot Richard Strauss va compondre la *Simfonia alpina*. No sé què haurien fet les dames alemanyes si haguessin hagut de passar per Montserrat. Vull creure que el seu magnetisme i singularitat de formes les hauria mantingut amb les cortines obertes. També Montserrat i les seves parets arrodonides ha generat art, i lite-

Montserrat i les seves parets arrodonides ha generat art, i literatura

ratura, Defoe, Mann, Verdaguier, llegendes, cançons, odes. La muntanya mística, epicentre espiritual amb la Moreneta convoca demà a festa. Mató, galetes, i tomàquets en la cursa de telefèrics i cremalleres, excursionistes i degotalls. La mala consciència urbana sadollada en un paratge digne d'extraterrestres. De fet hi ha qui de nit s'hi concentra per fer avistaments d'ovnis. I això que tots en som, d'extraterrestres, perquè en la nostra composició hi ha aigua dels cometes que van caure damunt la Terra. Ho defensa el poeta, president del Conca, Carles Duarte i Montserrat. Ell que sempre mira cap als estels, la lluna, les nebuloses, galàxies i planetes, és també constructor del bon gust, a través dels seus versos. Connectat amb l'univers, i amb la natura, el seu darrer llibre *Alba del vespre*, ha rebut el premi de la Crítica catalana. *L'Alba del vespre* és el crepuscle, el moment culminant del dia, en què el sol s'ha post, i encara no es veuen les estrelles. Alba i vespre, moments contradictoris que permeten que s'escolli *Le rayon vert*, el de Rohmer i de Jules Verne. Llum de magentes i turqueses, cel transparent, que en els versos de Duarte ens conviden a transcendir, sense cortines, tenint present el vincle que ens uneix amb la naturalesa.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous Sant Jordi

Manuel
Cuyàs

Dimecres, a Barcelona, vaig anar de parada en parada oferint-me per signar el meu llibre, segons un itinerari marcat per l'editorial. D'onze a dotze, El Corte Inglés de la plaça de Catalunya, amb altres autors. Hi havia al davant un munt de gent que ens observava, i em vaig posar d'una manera immediata i natural en la pell dels animals del zoo. ¿Em miraven a mi? ¿A la senyora que presentava un llibre sobre la relació entre el magnesi i l'esport? Esperaven que el presentador televisiu Gran Wyoming ocupés cadira al costat nostre. Em pensava ser a la gàbia dels coloms i era la del rei de la selva.

De dotze a una, la parada de l'Abacus, a la cantonada amb el Portal de l'Àngel. Un

home amb gorra de visera, dret, signava llibres a uns nois i noies que formaven una cua que arribava fins a la Rambla. "És en Federico Moccia, un italià idol dels joves." Signava anant tant per feina que semblava que s'hagués declarat una epidèmia i administrés una vacuna. Jo, comparat amb el Moccia, paràlisi absolu-

ta. "A la tarda canvia; la tarda és una altra cosa." A la tarda vaig arribar un quart tard a la parada de la Casa del Llibre del passeig de Gràcia. Davant la cadira que havia d'ocupar hi havia el meu nom, i davant seu una cua impacient de la qual no puc dir la fi perquè no es veia. Vaig demanar perdó, em vaig arremangar pensant que a la tarda era de debò diferent i vaig cridar el primer. Hi va haver un primer i fins i tot un setè, i aquí es va acabar tot. Vaig tenir mitja hora per veure que els

de la cua no duien a la mà el meu llibre sinó un altre de diferent. A l'hora en punt, els de la parada em van retirar el cafè i el vas d'aigua i van substituir el meu nom pel de l'Almudena Grandes. A la Casa del Llibre de la Rambla vaig estar amb en Carod Rovira. Vam tenir l'hora sencera per parlar. L'atenció estava centrada en un senyor amb visera que signava llibres a una cua de joves que no ens deixava veure el carrer ni el sol. És el mateix del matí? "No, aquest és en Blue Jeans, un fenomen juvenil." Jo vaig tenir quatre heroics que es van obrir pas entre la massa. Carod, quatre més. El seu llibre va sobre la independència d'aquest any.

El que vull dir, també, és que no sé com els llibreters fan els rànquings de final de jornada, perquè els de la visera no veig que hi surtin. I el que vull dir, també, és que vaig acabar el dia a la parada de la Impossible, amb novel·listes, poetes i científics catalans. Una senyora em va mirar el llibre com si a aquella hora ja fos peix d'ahir, però va ser una estona raonable, tranquil·la, molt com penso que hauria de ser, tot i que jo no hi entenc res.

El que vull dir, també, és que no sé com els llibreters fan els rànquings de final de jornada, perquè els de la visera no veig que hi surtin. I el que vull dir, també, és que vaig acabar el dia a la parada de la Impossible, amb novel·listes, poetes i científics catalans. Una senyora em va mirar el llibre com si a aquella hora ja fos peix d'ahir, però va ser una estona raonable, tranquil·la, molt com penso que hauria de ser, tot i que jo no hi entenc res.

ANTHONY GARNER